

متن پرسش

شمع، تاب عریان شدن ندارد. تاریکی فراگیر است و گستریده. از هر سو می‌آید؛ نه از پیش، نه از پشت، که از درون. شمع عریان را با یک نسیم خاموش می‌کند. شمع، دیگر نمی‌خندد. دیگر اشک نمی‌ریزد. شمع، آنگاه که پوشیده است روشن می‌ماند. چراغدان نور می‌دهد یا شمع؟ عجب افسانه‌ایست. کمشکاة فیها مصباح، المصباح فی زجاجة، الزجاجة کأنها کوكب دری. شمع را در چراغدان سینه می‌گذارم و پنهانش می‌کنم. آهسته سخن می‌گویم، مبادا خاموشش کنم. می‌خواهم دورش طواف کنم. می‌خواهم از پرده‌دران جدا شوم. پرده‌درها دیوارهای خانه خدا را هم خراب می‌کنند تا حقیقت را ببینند. شمع می‌میرد. آن‌ها چیزی نمی‌یابند. چراغدان می‌درخشد. چراغدان تماشایی است. می‌خواهم طواف کنم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور است و این‌جا است که اگر حضرت حق فرمود: «وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا»؛ و امام صادق «علیه‌السلام» نسبت به این آیه فرمودند: «نَحْنُ وَاللَّهِ اسْمَاءُ الْحُسْنَى» و در همین رابطه حضرت باقر «علیه‌السلام» فرمودند: «نَحْنُ وَاللَّهِ وَجْهَهُ» به خدا قسم مائیم وجه خداوند. این یعنی در جمال اولیای الهی که آینه و مشکات حقیقت‌اند می‌توان با نور حقیقت از آن طریق مأنوس شد. مهم آن است که به گفته جناب مولوی: «دیده‌ای خواهیم که باشد شه‌شناس / تا شناسد شاه را در هر لباس». موفق باشید